

KUCZA (14) *sb f*

kucza (14), [**kucz**].

sg *N* kuczã (6), [kucz]; -ã (2), -(a) (4). ◇ *G* kucz(e) (1) *BierEz*, kucz(e)j (1) *Calep*. ◇ *A* kuczę (2).
◇ *I* kuczą (1). ◇ *L* kuczy (3).

Sł stp w innym znaczeniu, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Chata, szopa, budka; tugurium Mymer², Calep; teges BartBydg; stega Mącz; casa, magar, pastophorium Calep (14) : A drwołzczepowi niewierząc/ Wyfłá z iego kucze milcząc. BierEz H4v, F2v, H4v [2 r.], S3; BartBydg 155b; Mymer² 32; Mącz 414a; Calep 168b, 627b, 1092a; [Kucz/ Scena, taberna, tentorium. Kuczka/ dimin. Volck Iii4].

Zwrotperyfr.: »wziąć w kuczę ubogą« = ożenić się z bogatszą od siebie kobietą (1): Muśiż częŧto ruchác nogą/ Boś mię wzyął w kuczę vbogą *BielKom A2v*.

Wyrażenie: »kucza pasterska« (1): Pastophorium – Kucza pasterską. *Calep 761a*.

W przen (1) :

Wyrażenie: »czartowska kucza« (1): A nyetylko Auguŧtyn/ ále y Ambroży S. tákye złączenye cudzołóskim obcowáním á czártowłką kuczą zowye. *KromRozm I C2*.

Synonimy: budka, chałupa, chyż.